

Книгата на Данаил — номер петдесет и три

Разкрити пророчески видения: разбиране на последните дни чрез преживяването на Даниил

Jeff Pippenger

2024-01-17

Всички пророци говорят повече за последните дни, отколкото за дните, в които са живели.

„Всеки от древните пророци говореше не толкова за своето време, колкото за нашето, така че тяхното пророкуване е в сила за нас. „А всичко това им се случваше за примери; и се написа за поука на нас, върху които са дошли последните времена.“ 1 Коринтяни 10:11. „На тях им бе открито, че не на себе си, а на нас служеха с онова, което сега ви се възвести чрез ония, които ви проповядваха благовестието чрез Святия Дух, изпратен от небето — неща, в които ангели желаят да надникнат.“ 1 Петрово 1:12

„Библията е натрупала и е събрала заедно своите съкровища за това последно поколение. Всички великите събития и тържествени действия от старозаветната история са се повтаряли и се повтарят в църквата в тези последни дни.“ Избрани вести, книга 3, 338, 339.

Даниил представлява Божия народ, който в последните дни е открил чрез пророческото Слово, че е бил разпръснат. Когато се пробудят за този факт, от тях се изисква да изпълнят молитвата от Левит двадесет и шест, а също и молитвата за разбиране на последната пророческа тайна, която се разпечатва непосредствено преди затварянето на благодатното време, както е представено от молитвата на Даниил във втора глава. Ако и когато те влязат в преживяването на Даниил, ангелът Гавриил ще се допре до тях, ще ги осведоми и ще им говори, с цел да им даде „умение и разумение“. Мъдрите са онези, които „разбират“ „увеличаването на знанието“, когато една пророческа тайна бъде разпечатана.

И ме извести, и говори с мене, и рече: Данииле, сега излязох, за да ти дам мъдрост и разумение. При началото на твоите молби излезе повелението, и аз дойдох да ти възвестя това; защото си много възлюбен. Затова разбери думата и вникни във видението. Даниил 9:22, 23.

Видението, което на Даниил е казано да разбере, е видението „margēh“ за явяването. Гавриил не беше завършил делото, което му беше възложено в осма глава, когато му беше казано да накара Даниил да разбере видението „margēh“. В девета глава той се е върнал, за да довърши тълкуването. В девета глава Даниил вече не живее в периода на царството Вавилон, а в историята на Мидо-Персийската империя.

Когато Гавриил наставлява Даниил да „разбере словото“ и да „вникне във видението“, той посочва процес на умствено разграничаване, който желае Даниил да упражни. Думите, преведени като „разбере“ и „вникне“, са една и съща еврейска дума. Думата е „bîyn“ и означава умствено разграничаване. Еврейската дума, преведена като „слово“, е „dabar“ и

означава „думата“. Следователно Гавриил осведомява Даниил, както и онези, които той представлява в последните дни, да разделят правилно словото на истината.

Старай се да се представиш одобрен пред Бога, работник, който няма от какво да се срамува, като право разсича словото на истината. 2 Тимотей 2:15.

Думата „нещо“ е употребена от Данаил и в десета глава, първи стих, където е преведена три пъти като „нещо“.

В третата година на Кир, персийския цар, бе открито нещо на Даниил, чието име се наричаше Валтасасар; и това нещо беше истина, но определеното време беше дълго; и той разбра това нещо и имаше разбиране за видението. Даниил 10:1.

В този стих думата „видение“ е видението „march“ на явяването, и Даниил имаше разбиране и за нещото (делото), и също за видението („march“). В двадесет и трети стих на девета глава Гавриил настави Даниил правилно да разграничава делото и видението, а в първи стих на десета глава той има разбиране и за делото (нещото), и за видението („march“). В девета глава Гавриил известява Даниил да разпознае различието (правилно да разграничава) между делото и видението. Видението е видението „march“, а „делото“, или „нещото“, е видението „chazon“.

В осма глава и двете видения са назовани, и е отбелязано разграничение, понеже Даниил желаше да разбере видението „хазон“, а на Гавриил бе заповядано да направи така, че Даниил да разбере видението „маре“. Когато Гавриил започва делото си да направи Даниил да разбере „делото“ и „видението“, той известява Даниил да вземе под внимание, че това са две различни видения.

И ме извести, и говори с мене, и рече: Данииле, сега излязох, за да ти дам мъдрост и разумение. В началото на твоите молби излезе повелението, и аз дойдох да ти го известя; защото ти си много възлюбен; затова разбери това слово и вникни във видението. Седемдесет седмици са определени за твой народ и за твой свят град, за да се довърши престъплението, да се тури край на греховете, да се извърши умилоствение за беззаконието, да се въведе вечна правда, да се запечата видението и пророчеството и да се помаже Пресветият. И тъй, знай и разбери: от издаването на повелението за възстановяването и съграждането на Ерусалим до Помазаника, Княза, ще бъдат седем седмици и шестдесет и две седмици; площадът и стената ще бъдат съградени отново, макар и в смутни времена. И след шестдесет и двете седмици Помазаникът ще бъде отсечен, но не заради Себе Си; и народът на княза, който ще дойде, ще разруши града и светилището; и край му ще дойде като порой; и до края на войната са определени опустошения. И той ще потвърди завета с мнозина за една седмица; а в половината на седмицата ще направи да престанат жертвата и приносът; и поради разпространяването на мерзостите ще го направи пусто, дори до свършека; и определеното ще се излее върху опустошителя. Даниил 9:22–27.

Гавриил желаше Даниил да разбере, че елементи и от видението „хазон“, и от видението „маре“ ще бъдат представени в тълкуванието, което той му даде. Тълкуванието щеше да се

отнася и до двете видения, и задължение на Даниил беше правилно да разграничи видението, което се отнасяше до потъпкването на светилището и множеството, от видението, довело до явяването на Христос в Пресветото място на 22 октомври 1844 г.

Гавриил посочва, че от указа на Артаксеркс през 457 г. пр. Хр. ще има четиристотин и деветдесет години, които бяха „отрязани“ от двете хиляди и триста години от видението за вечерите и утрините, което беше особено за юдеите. В току-що цитираните стихове думата „определен“ е посочена три пъти, но това са две различни еврейски думи, и двете преведени като „определен“ в тези стихове. Първият път, когато е посочена думата „определен“, е в стих двадесет и четири, и тази еврейска дума е „chathak“ и означава „да се отреже“.

Това посочва, че на Израил бе даден изпитателен период, който започна с третия указ на Артаксеркс и щеше да завърши с убиването с камъни на Стефан в 34 сл. Хр. Четиристотин и деветдесетте години бяха „отсечени“ и представляваха по-кратък пророчески период в рамките на по-дългото пророчество от две хиляди и триста години. Числото „четиристотин и деветдесет“ е символ на изпитателно време, както засвидетелства Исус.

Тогава Петър дойде при Него и каза: Господи, до колко пъти да прощавам на брата си, ако съгреша против мене? До седем пъти ли? Исус му каза: Не ти казвам до седем пъти, а до седемдесет пъти по седем. Матей 18:22.

Има край на прошката, и този край е представен чрез числото „четиристотин и деветдесет“. „Четиристотин и деветдесетте“ години представляват време на изпитание за юдеите от тяхното освобождение, докато не препълниха чашата на своето изпитателно време с убиването с камъни на Стефан. „Четиристотин и деветдесетте“ години са също свързани с проклятието на „седемте времена“ в Левит двадесет и шеста глава. Има само две места в Библията, които споменават, че земята се е наслаждавала на своите съботи. Първото се намира в Левит двадесет и шеста глава.

Ако и след всичко това не Ме послушате, а постъпвате противно на Мен, тогава и Аз ще постъпвам противно на вас в ярост; и Аз, именно Аз, ще ви наказвам седмкратно за греховете ви. И ще ядете плътта на синовете си, и плътта на дъщерите си ще ядете. И ще разруша високите ви места, и ще съборя кумирите ви, и ще хвърля трупове ви върху трупове на идолите ви; и душата Ми ще се погнуси от вас. И ще превърна градовете ви в развалини, и ще докарам светилищата ви до запустение, и няма да помириша благоуханието на благовонията ви. И ще докарам земята до запустение; и неприятелите ви, които живеят в нея, ще се смаят от това. И ще ви разпръсна между народите, и ще изтегля меч след вас; и земята ви ще бъде запустяла, и градовете ви — развалини. Тогава земята ще се наслаждава на съботите си, докато лежи запустяла и вие сте в земята на неприятелите си; именно тогава земята ще си почине и ще се наслаждава на съботите си. През цялото време, докато лежи запустяла, тя ще си почива, защото не си е почивала през вашите съботи, когато живеехте върху нея. Левит 26:27–35.

Наказанието на „седемте времена“, за което се споменава четири пъти в двадесет и шеста глава, посочва, че когато Божият народ бъде разпръснат, тогава земята ще „се наслаждава на

своите съботи“. Даниил и тримата достойни бяха разпръснати в земята на враговете като изпълнение на проклятието на Мойсей, и това разпръсване от седемдесет години беше символичен нагледен урок за разпръсването от две хиляди петстотин и двадесет години. То беше пророчески нагледен урок, подобно на трите години и половина суша при Илия по време на гонението от Езавел. Тези три години и половина представляваха три и половина пророчески години, които се равняваха на хиляда двеста и шестдесет години папско управление от 538 година до 1798 година. Седемдесетте години бяха символ на „седемте времена“, така както трите години и половина бяха символ на пустинята от хиляда двеста и шестдесет години. Седемдесетте години на пленничеството на Даниил, посочени от Еремия, представляваха „четиристотин и деветдесет“ години.

И Господ, Бог на бащите им, прачаше при тях чрез Своите пратеници, като ставаше рано и прачаше, защото жалеше народа Си и обиталището Си. Но те се присмиваха на Божиите пратеници, презираха думите Му и злоупотребяваха с пророците Му, докато гневът на Господа не се надигна против народа Му, дотолкова че нямаше изцеление. Затова Той доведе върху тях халдейския цар, който уби младите им мъже с меч в дома на светилището им и не пощади ни млад мъж, ни девица, ни старец, нито превит от старост; всички ги предаде в ръката му. И всички съдове на Божия дом, големи и малки, и съкровищата на дома Господен, и съкровищата на царя и на първенците му — всичко това той донесе във Вавилон. И изгориха Божия дом, и събориха стената на Ерусалим, и изгориха с огън всичките му дворци, и погубиха всичките му хубави съдове. А онези, които бяха оцелели от меча, той отведе във Вавилон; и там те бяха слуги на него и на синовете му до царуването на персийското царство; за да се изпълни словото Господне чрез устата на Еремия, докато земята не се наслади на съботите си; през всичкото време, докато лежеше пуста, тя пазеше събота, за да се изпълнят седемдесет години. А в първата година на Кир, персийския цар, за да се изпълни словото Господне, изречено чрез устата на Еремия, Господ подбуди духа на Кир, персийския цар, така че той разгласи по цялото си царство и също го даде писмено, като каза: Така казва Кир, персийският цар: Господ, небесният Бог, ми даде всички земни царства; и Той ми заповяда да Му построя дом в Ерусалим, който е в Юда. Който и да е между вас от целия Му народ — Господ, неговият Бог, да бъде с него, и нека възлезе. 2 Летописи 36:15–23.

Единствените две препратки в Библията към това земята да се наслаждава на своите съботи са във връзка с разпръсването на Божия народ и със седемдесетте години плен, които представляваха период от време, позволяващ на земята да се наслаждава на своите съботи. Това се равняваше на броя съботи, през които юдеите не бяха позволили на земята да се ползва от почивка. Почивката на земята в продължение на седемдесет години представляваше общия брой години, през които бе извършван бунтът срещу заповедта да се остави земята да почива. Простото изчисление показва, че в „четиристотин и деветдесет“ години на бунт е имало общо седемдесет години, през които земята не е почивала.

Четиристотин и деветдесет години бяха отделени от двадесет и трите стотин години като изпитателен срок за юдеите, и тези „четиристотин и деветдесет“ години имат пряка връзка с разпръсването през „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава.

Видението „chazon“ за потъпкването и видението „mareh“ за явяването в края на две хиляди и триста години са различни едно от друго, но между тях съществува пряка връзка. Както при Даниил, Божият народ трябва правилно да разграничава двете видения, като същевременно признава тяхната взаимна свързаност. Седемдесетте години плен, които доведоха до трите указа, позволяващи на юдеите да се завърнат и да възстановят Йерусалим, представляваха „четиристотин и деветдесет“ години на бунт от страна на юдеите против завета да се оставя земята да почива.

Когато третият указ определи тяхната възможност да се завърнат и да възстановят, им бяха дадени „четиристотин и деветдесет“ години време на изпитание, тъй като те бяха изпитвани през същия период от време, в който тяхното непокорство доведе до разрушаването на Йерусалим и до тяхното разпръсване. В края на вторите „четиристотин и деветдесет години“ тяхното непокорство отново щеше да доведе до разрушаването на Йерусалим и до тяхното разпръсване между езичниците.

Разпръсването, свързано със седемдесетгодишния плен, беше предшествано от „четиристотин и деветдесет“ години на бунт, а след този седемдесетгодишен плен последваха още „четиристотин и деветдесет години“ на по-нататъшен бунт.

Първият период от „четиристотин и деветдесет“ години, който доведе до седемдесетте години на покой на земята, бе достигнал своя завършек с разрушаването на Йерусалим. В края на „четиристотин и деветдесетте“ години, които бяха отсечени от две хиляди и триста години, Йерусалим отново бе разрушен, защото Исус винаги илюстрира края на едно нещо с началото на едно нещо.

Седемдесетгодишният плен на буквалния Израил в буквалния Вавилон беше символ на разпръсването за „седем времена“, а Сестра Уайт посочва, че седемдесетте години плен на буквалния Израил в буквалния Вавилон бяха предобраз на хилядата двеста и шестдесет години плен на духовния Израил в духовния Вавилон.

„Божията църква на земята действително бе в плен през този дълъг период на безмилостно гонение, както и израилевите чедра бяха държани в плен във Вавилон по време на изгнанието.“ Пророци и царе, 714.

Хилядата двеста и шестдесет години от 538 до 1798 г. бяха прообраз на „седемте времена“. В края на седемдесетте години юдеите се завърнаха, за да възстановят и съградят отново Ерусалим. Тяхното завръщане през времето на трите указа отбеляза началото (457 пр. Хр.) на двадесет и трите стотин години от видението „mareh“, което доведе до явяването на Христос в Пресвятото място на 22 октомври 1844 г. Трите указа отбелязаха началото на пророческия период и бяха необходими и трите указа, за да започне пророческият период, макар че те започнаха да се завръщат и да съграждат отново още с първия указ на Кир.

„В седмата глава на Ездра се намира указът. Стихове 12–26. В най-пълната си форма той е издаден от Артаксеркс, царя на Персия, през 457 г. пр. Хр. Но в Ездра 6:14 за дома Господен в Ерусалим се казва, че е бил построен „според повелението [„указ“, бел. под

линия] на Кир, Дарий и Артаксеркс, персийския цар“. Тези трима царе, като поставиха началото на указа, като го потвърдиха отново и като го доведоха до завършеност, го доведоха до съвършенството, изисквано от пророчеството, за да отбележи началото на 2300-те години. Ако се приеме 457 г. пр. Хр., времето, когато указът е бил завършен, за датата на заповедта, се вижда, че е било изпълнено всяко изискване на пророчеството относно седемдесетте седмици.“ Великата борба, 326.

От 1798 до 1844 г. трите ангела от Откровение навлязоха в пророческата история и както трите указа отбелязаха началото на пророчеството за две хиляди и триста години, така тези три ангела отбелязаха заключението на пророчеството. Пророческият период завърши с идването на третия ангел, точно както бе започнал с идването на третия указ, защото Исус винаги отъждествява края на едно нещо с началото на друго.

Юдеите започнаха да се завръщат при първия указ, а в историята на втория указ довършиха храма. Третият ангел пристигна на 22 октомври 1844 г., и преди тази дата милеритите бяха завършили духовния храм, който бяха излезли от духовния Вавилон, за да възстановят. Той трябваше да бъде завършен, защото на 22 октомври 1844 г. вестителят на завета трябваше внезапно да дойде в Своя храм. Този храм беше милеритският народ, който влезе в завет на 22 октомври 1844 г. и когото Петър посочва като храм.

И вие, като живи камъни, се съграждате в духовен дом, свято свещенство, за да принасяте духовни жертви, благоугодни на Бога чрез Исус Христос. 1 Петр. 2:5.

Милеритският храм бе изграден от 1798 до 1844 година, което са четиридесет и шест години, или пророчески три дни, защото Христос посочи, че са нужни три дни, за да бъде издигнат един храм.

А наближаваше юдейската Пасха, и Исус възлезе в Йерусалим. И намери в храма ония, които продаваха волове, овце и гълъби, и сарафите, седнали там. И като направи бич от върви, изпъди всички от храма, и овцете, и воловете; и разсипа парите на сарафите, и прекатури масите; а на продавачите на гълъби рече: Махнете това оттук; не правете дома на Моя Отец дом на търговия. И учениците Му си спомниха, че е писано: „Ревността за Твоя дом Ме е изляла.“ Тогава юдеите отговориха и Му рекоха: Какво знамение ни показваш, та вършиш това? Исус в отговор им рече: Разрушете този храм, и за три дни ще го издигна. Тогава юдеите рекоха: Четиридесет и шест години е бил граден този храм, и Ти ли ще го издигнеш за три дни? Но Той говореше за храма на Своето тяло. Йоан 2:13–21.

Сестра Уайт посочва, че когато Вестителят на завета внезапно дойде в Своя храм, както е представено в книгата на Малахия, това предсказание се е изпълнило, когато Христос очисти храма, както току-що бе посочено в откъса от Йоан.

„Като очисти храма от купувачите и продавачите на света, Исус възвести Своята мисия да очисти сърцето от осквернението на греха — от земните желания, себичните страсти, злите навици, които покваряват душата. „Ето, Аз изпращам вестителя Си, който ще приготви пътя пред Мене; и Господ, Когото вие търсите, внезапно ще дойде в храма Си,

да! Вестителят на завета, Когото вие желаете; ето, Той иде, казва Господ на Силите. Но кой може да издържи деня на идването Му? И кой ще устои, когато се яви? Защото Той е като огън на очистител и като сапун на тепавичари. Ще седне като един, който претопява и очисти сребро; и ще очисти Левиевите синове, и ще ги пречисти като злато и сребро, за да принасят на Господа принос в правда. Малахия 3:1–3.“ Копнежът на вековете, 161.

Храмът в Йоан, глава втора, се строи четиридесет и шест години, а Исус каза, че ще издигне разрушения храм за три дни. От 1798 до 1844 са четиридесет и шест години, и това обозначава идването на трите ангела (дни) от Откровение 14, които бяха предобразени от трите указа, поставили началото на пророчеството за две хиляди и триста години. Четиридесет и шестте години са периодът, през който Христос издигна Милеритския храм, защото преди това време духовното светилище и духовният Израил бяха потъпквани от духовния Вавилон.

Когато Христос очисти храма на Пасхата в началото на Своето служение, Той изпълняваше пророчеството за Вестителя на Завета, Който внезапно идва в Своя храм, както е изложено в Малахия. На 22 октомври 1844 г. Христос внезапно дойде в Своя храм и Му бяха необходими четиридесет и шест години, за да издигне Своя разрушен храм.

„Идването на Христос като наш Първосвещеник в пресветото място за очистиването на светилището, представено в Даниил 8:14; идването на Човешкия Син при Стария по дни, както е представено в Даниил 7:13; и идването на Господа в Неговия храм, предсказано от Малахия, са описания на едно и също събитие; и същото е представено и чрез идването на младоженеца на сватбата, описано от Христос в притчата за десетте девизи, в Матей 25.“ Великата борба, 426.

Първото негодувание завърши през 1798 година, а краят на последното негодувание беше през 1844 година. Началото на четиридесет и шестгодишния период, в който Христос издигна милеритския храм, илюстрираше края, защото и началото, и краят бяха белязани от приключването на Божието негодувание против Неговия народ; понеже Исус винаги отъждествява края на едно нещо с началото на едно нещо.

Ще продължим нашето изследване на наставлението на Гавриил към Даниил в следващата статия.

„Книгата Откровение трябва да бъде отворена за народа. Мнозина са били учени, че тя е запечатана книга, но тя е запечатана само за онези, които отхвърлят истината и светлината. Истините, които тя съдържа, трябва да бъдат прогласени, за да имат хората възможност да се подготвят за събитията, които съвсем скоро ще настъпят. Вестта на Третия ангел трябва да бъде представена като единствената надежда за спасението на един загиващ свят.

„Опасностите на последните дни са врълхлетели върху нас и в нашето дело трябва да предупреждаваме хората за опасността, в която се намират. Нека не бъдат оставяни незасегнати тържествените сцени, които пророчеството е разкрило, че скоро ще се

случат. Ние сме Божии вестители и нямаме време за губене. Онези, които биха били съработници с нашия Господ Исус Христос, ще проявят дълбок интерес към истините, които се намират в тази книга. С перо и глас те ще се стремят да разяснят чудните неща, които Христос дойде от небето да разкрие.“ Signs of the Times, July 4, 1906.